

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání dne 25. srpna 2020 odvolání obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], a státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Náchodě, proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 25. května 2020 číslo jednací 1 T 1/2020-65, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalovaného a státního zástupce se podle § 256 tr.ř. **zamítají.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 25. května 2020 č. j. 1 T 1/2020-65 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným tím, že dne [REDAKCE] 2020 v 21.10 hodin v [REDAKCE] - [REDAKCE], ulici [REDAKCE], na silnici II. třídy [REDAKCE] řídil osobní motorové vozidlo tovární značky [REDAKCE], registrační značky [REDAKCE], přestože věděl, že před jízdou požil alkoholické nápoje, a s ohledem na dobu, kdy alkohol konzumoval, jeho požití množství a následně i míru, kterou byl alkoholem při řízení motorového vozidla ovlivněn, věděl, že nebude schopen bezpečné účasti v silničním provozu, také v důsledku požitého alkoholu i nepřiměřené rychlosti při průjezdu pravotočivou zatáčkou dostal na jejím mokrému povrchu smyk a s vozidlem vjel vlevo mimo komunikaci, kde porazil sloup veřejného osvětlení, poté přední částí svého vozidla narazil do zdi domu čp. [REDAKCE], tím způsobil majiteli městu [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], škodu v celkové výši cca 65.000 Kč, jeho ovlivnění alkoholem v době jízdy bylo potvrzeno výsledky dechových zkoušek, neboť přístrojem Dräger bylo téhož dne v jeho dechu naměřeno v 21.11 hodin množství 1,37 promile alkoholu a v 21.18 hodin množství 1,36 promile alkoholu. Toto jednání bylo kvalifikováno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku, a obžalovaný byl odsouzen podle § 274 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let. Dále byl podle § 73 odstavec, 1,3 trestního zákoníku uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu v trvání 2 (dvou) let. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byl obžalovaný zavázán zaplatit na náhradu škody poškozenému Městu [REDAKCE], nám. [REDAKCE], [REDAKCE], IČO: [REDAKCE], částku 55 494,62 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Dle odvolatele je obžalovaný přesvědčen, že závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, 2 písmeno a) trestního zákoníku je založen na nesprávném vyhodnocení provedených důkazů. Nebylo prokázáno, že by policisté provádějící měření množství alkoholu v dechu obžalovaného pomocí přístroje Dräger byli řádně proškoleni k používání tohoto přístroje. Není možné bez dalšího předpokládat, že každý policista dokáže tento přístroj správně ovládat. Pokud soud odmítl opatřit důkazy svědčící o proškolení

zasahujících policistů k používání přístroje Dräger, není možné dospět k závěru, že naměřené výsledky odpovídají skutečnému množství alkoholu v krvi či dechu obžalovaného. Pouze proškolený policista je schopen daný údaj řádně změřit, situace je obdobná jako v případě prokázání, že policista je proškolen k používání přístroje na měření rychlosti motorových vozidel ve správních řízeních o dopravních přestupcích. Pokud nebylo prokázáno proškolení zasahujících policistů, není možné obhájit závěr soudu prvního stupně, že bylo prokázáno, že obžalovaný řídil motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení. Obžalovaný dále nesouhlasí s tou částí výroku o trestu, kterou mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu v trvání 2 (dvou) let. Obžalovaný pod vlivem alkoholu uskutečnil jízdu z důvodu, že u jeho kamaráda došlo ke zvýšení intenzity bolesti zubu, bylo nezbytné co nejrychleji zajet do [REDAKCE] pro lék na utišení bolesti. Obžalovaný uskutečnil jen krátkou trasu z obce [REDAKCE]. Za tohoto stavu je obžalovaný přesvědčen, že plně postačí uložení trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem, s ohledem na shora popsané okolnosti není důvod pro uložení trestu zákazu činnosti. V neprospěch obžalovaného podal řádně a včas odvolání i státní zástupce, který navrhuje ještě uložení peněžitého trestu, pro který jsou dle něho splněny podmínky.

3. Krajský soud ve veřejném zasedání z podnětu takto podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků, vůči nimž bylo odvolání podáno, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by krajský soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo odvolání podáno. Poté krajský soud dospěl k následujícím závěrům:

4. Řízení předcházející napadenému rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo žádnými vadami. Orgány přípravného řízení i okresní soud respektovaly ustanovení zajišťující právo na obhajobu obžalovaného, jakož i ustanovení směřující k objasnění věci a upravující realizaci jednotlivých důkazů.

5. Soud prvního stupně v hlavním líčení provedl všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nutný pro jeho rozhodnutí, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 5 tr. ř. Všechny provedené důkazy okresní soud poté podrobně a pečlivě hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na posouzení všech okolností případu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. ř. Nebylo zjištěno, že by se v hodnocení důkazů dopustil nějakých nesprávností, že by některý důkaz či významnou skutečnost pominul, hodnotil ji nesprávně, nebo z ní vyvodil nesprávné závěry. Krajský soud se plně ztotožnil se závěry okresního soudu ve vztahu k celému napadenému rozhodnutí, a na tyto v podrobnostech plně odkazuje.

6. Přes výše uvedené, s ohledem na odvolací námitky, krajský soud konstatuje, že k postupu zasahujících policistů nebyly dosud vzneseny žádné námitky a sám obžalovaný mohl požádat o odběr krve, pokud by byl s postupem a výsledky vyšetření nespokojen. On tak ale neučinil. Současně nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o tom, že by zasahující policisté jakkoliv vybočili z běžných předepsaných postupů při užití přístroje Dräger. Navíc je užití tohoto přístroje natolik jednoduché, že není nutné speciální proškolení k jeho užívání, a proto ani dosavadní soudní praxe tuto okolnost nijak blíže nezkoumala. K uvedené námitce tedy krajský soud nepřihlížel. Pokud se týče nepřiměřenosti trestu tak, jak je tvrzena obhajobou, je krajský soud toho názoru, že trest je zcela přiměřený a je naprosto lhostejné, že obžalovaný podle odvolání ujel pouze kratší vzdálenost, když 4 km nelze dle krajského soudu rozhodně za nepatrnou vzdálenost považovat. Rovněž důvod, který vedl k jízdě, nemůže obžalovaného v žádném případě vyvinit.

7. K podobným závěrům dospěl krajský soud i ve vztahu k odvolání státního zástupce. Je sice skutečností, že uložení peněžitého trestu přicházelo v úvahu, současně je ale třeba připomenout

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku, dle kterého se trest ukládá mimo jiné i s ohledem na majetkové, osobní a další zde uvedené okolnosti. Je tedy na státním zástupci, aby v případě, že chce navrhnout uložení peněžitého trestu, tyto okolnosti zjišťoval, resp. opatroval k nim důkazy. Nelze takovouto povinnost přenášet na soud, který rozhodně nemůže být stavěn do pozice, kdy má prokazovat to, že obviněný je schopen peněžitý trest hradit. Za prověření majetkových poměrů nelze rozhodně považovat jediný dotaz státního zástupce směrem k obžalovanému. Je nepochybně nutné opatřit i další důkazy a tyto předložit k posouzení soudu. Teprve poté by případně mohlo být zvažováno uložení navrhovaného trestu.

8. Na základě všech výše uvedených úvah dospěl krajský soud k závěru, že napadený rozsudek je zcela odpovídající dané situaci a není jediný důvod k jeho zrušení a následné změně. Toto lze říci i ve vztahu k výroku o trestu, který v žádném případě nelze označit za nepřiměřeně přísný či naopak mírný. Proto bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 25. 8. 2020

JUDr. Zdeněk Šulc v. r.
předseda senátu